

Social- og Indenrigsudvalget

Mariager 2/12 2019

Ro og stabilitet

Vi i Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn, er meget interesseret i at vide hvordan vi belaster vores børn voldsomt, som flere socialordførere udtrykte det i udvalgets første behandling den 26/11 2019, ved fremsættelse om ønske om hjemgivelse til forvaltningen. Vores børn bliver ikke partshørt, som det er belyst af Ankestyrelsen, og har derved intet kendskab til anmodninger om genoptagelse af vurdering om hjemgivelse. Vi savner også en indlevelse i hvad der kan få forældre, der netop har fået en afgørelse på fortsat anbringelse, til at anmode om hjemgivelse. Vi er desværre mange forældre, der oplever at afgørelser ikke viser at have taget stilling til nye oplysninger i sagen, og blot henviser til tidligere afgørelser (ofte forældet eller udbedret) begrundelse for fortsat anbringelse. Udover det åbenlyse retssikkerhedsmæssige problem i skinafgørelser, der blot henviser til tidligere vurderinger og ikke inddrager nye oplysninger i begrundelsen, så bliver de fleste anmodninger om hjemgivelse blot ignoreret af forvaltningen. Ankestyrelsens behandlinger af klager om manglende retmæssig sagsbehandling er alt for bias og gør, at vi forældre til anbragte børn reelt ingen forældermyndighed har i praksis. At vores anmodninger om hjemgivelse skulle være grundløse, er yderst krænkende at lytte til. Især når der ved stikprøvekontroller viser sig fejl i samtlige sager.

'Ro og stabilitet' bliver i stor udstrækning misbrugt til at afvikle relationen mellem de biologiske forældre og barnet. Institut for menneskerettigheder belyste i starten af året, at vi forældre til anbragte børn inddrages for lidt i vores børns liv. Det sker i praksis ved, at vi forældre ikke må have dialog med vores børn eller med dem som varetager omsorgen for vores børn, og ved at vi har svært ved at få oplysninger om vores børn generelt. Alt bliver taget fra os forældre til anbragte børn med henvisning til 'ro og stabilitet' i anbringelsen. At børn mister den nære relation til deres biologiske ophav gør et barn bekymret og ængstelig. Børn der reagerer efter samvær misbruges til at nedsætte samvær mellem den biologiske forælder og barnet. Socialstyrelsen har vejledt, at vigtigst for et anbragt barns trivsel og udvikling, er dets mulighed for at opretholde sin nære relation til sit biologiske ophav under anbringelsen, jf. <https://socialstyrelsen.dk/udgivelser/handbog-for-det-gode-anbringelsesforlob-i-familiepleje> Menneskerettighedsdomstolen har vurderet nedsættelse af samvær på baggrund af reaktioner på adskillelse fra de biologiske forældre, som kynisk sagsbehandling, jf. Case of Lobben vs. Norway af 10/9 2019:

<https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-195909%22%5D%7D>

Vi i Foreningen Klip kunne godt tænke os at høre socialordførernes bud på følgende:

- Hvordan vil Socialudvalget sikre den nære relation mellem det biologiske ophav og barnet, så barnets tarv varetages og oplever ro og stabilitet i anbringelsen?
- Hvordan vil Socialudvalget sikre de biologiske forældres ret til at udøve deres forældermyndighed?
- Hvordan vil Socialudvalget stoppe forvaltningens afvikling af relationen mellem det biologiske ophav og barnet i praksis?

- Vil Socialudvalget fastsætte minimumsrettigheder til adgang til at udøve forældermyndighed, styrke dialogen mellem biologiske forældre og barn, og derved understøtte retten til et familieliv?
- Vil Socialudvalget fastsætte minimumsrettigheder til at sikre det nære forhold mellem barn og biologisk ophav, til at sikre barnet ro og stabilitet på trods af anbringelsen?
- Hvordan vil Socialudvalget sikre retssikkerhed i anbringelsessager retsprocessuelt og i praksis?

Samtykke til skift af anbringelsessted

Årsagen til at de biologiske forældre skal give samtykke til omplacering af barnet, er, at biologiske forældre har en følelsesmæssig og instinktiv biologisk beskyttelsestrang overfor egne børn. Forvaltninger agerer ofte ikke efter barnets tarv, men efter hvad der er mindst tidskrævende forvaltningsmæssigt. Kan en forvaltning ikke få anbringelsesstedet til at samarbejde om det mål forvaltningen har for barnet, så bliver anbringelsesstedet udskiftet. Dette er ofte ikke i barnets tarv, da opsigelser på anbragte børn kan ske fra dag til dag. En god regel beskytter søskende fra at blive skilt ad unødigt, men da alt i anbringelsessager bunder på et skøn fra sagsbehandler, så ses det alt for ofte at børnene bliver til skade for hinanden, da det er den kattelovgivningen giver til at skille søskende ad. Dette ødelægger anbragte børns trivsel og tilknytning søskende imellem og øvrige relationer, at skille søskende ad, og her er det biologiske ophav ofte eneste beskyttende faktor. Officielt, for i praksis er der ingen retssikkerhed, hvilket antallet af omplacerede anbragte børn viser et tydeligt billede af.

Som bekendt er samarbejde noget tovejs og alt for ofte oplever forældre til anbragte børn usamarbejdsvillige plejere, da enhver konflikt vil komme den biologiske forælder til skade, og derved plejen til gode jobmæssigt. Bemærk: Plejen har ikke barnets tarv som fokus, men sit job. Den sociale stigmatisering af forældre til tvangsanbragte børn har vi hørt de socialdemokratiske ministre omtale som nogle, der ikke kan sørge for mad, for rent tøj og ikke kan få en hverdag til at hænge sammen. Vi har i Foreningen Klip svært ved at genkende billedet af os, som beskrevet af socialdemokraterne og i fordommene om vores gøren i vores sager fra få af de øvrige partier. Vi vil derfor høre Socialudvalget:

- Hvem har den følelsesmæssige tilknytning og barnets tarv som fokus, når et barns interesser ikke længere skal kunne beskyttes af barnets biologiske familie?
- Hvordan vil Socialudvalget sikre et incitament for plejerne, til at samarbejde med os biologiske forældre til barnet? Et godt samarbejde mellem biologiske forældre og plejere vil bedre trivslen for barnet, der er anbragt, og derved skabe ro og stabilitet for barnet.
- Hvordan vil Socialudvalget sikre at søskende kan blive sammen i pleje, uanset hvor besværlig den uønskede af børnene er for plejerne? Søskendes ret til at blive sammen er børnenes ret til et familieliv sammen.
- Vil Socialudvalget skåne anbragte børn ved at sætte en begrænsning på hvor ofte et anbragt barn må flyttes på et år?
- Vil Socialudvalget gøre afgørelse om skift af anbringelsessted til en retlig prøvelse omgærdet af retsprocessuelle retsgarantier, der afspejler den frihedsberøvelsen endnu en omplacering udgør?

Politimagt til omplacering af børn

Dette forslag om udøvelse af overgreb på sårbare børn i pleje må være et udtryk for afmagt i et

dysfunktionelt system, der bør laves helt om. Overgreb på børn ved politiets magt er disproportionalt i forhold til hvad man ønsker at opnå, og udtryk for hvor ringe anbringelsesområdet fungerer. Her er optagelse af en tvangsforflyttelse af et barn på 11 år:

https://www.youtube.com/watch?v=OgTaZpgVRg4&feature=youtu.be&fbclid=IwAR1mcY1SEa7x1gb8Lr-R_cy2dIYknrV9OfeFtjRmbTI3tO1Q7MExY_FCJP0 Pigen på optagelsen er nu flygtet til at bo på

gaden i Etiopien, hvilket man godt forstår, når ingen lytter til hendes ønsker:

[https://ekstrabladet.dk/nyheder/samfund/amy-blev-tvangsfjernet-som-12-aarig-nu-lever-hun-paa-gaden-i-](https://ekstrabladet.dk/nyheder/samfund/amy-blev-tvangsfjernet-som-12-aarig-nu-lever-hun-paa-gaden-i-etiopien/6408384?fbclid=IwAR1bRiip1BpDb8v7HXysBHlaJXRA2IkSpGqA0SorLzWCQkKiCe_UvQb1v1Q)

[etiopien/6408384?fbclid=IwAR1bRiip1BpDb8v7HXysBHlaJXRA2IkSpGqA0SorLzWCQkKiCe_UvQb1v1Q](https://ekstrabladet.dk/nyheder/samfund/amy-blev-tvangsfjernet-som-12-aarig-nu-lever-hun-paa-gaden-i-etiopien/6408384?fbclid=IwAR1bRiip1BpDb8v7HXysBHlaJXRA2IkSpGqA0SorLzWCQkKiCe_UvQb1v1Q)

- Kan Socialordførerne tænke sig en dialogbaseret vej til at undgå magtanvendelser på uskyldige børn?

Psykologundersøgelser som bevisførelse

Der er det problem med psykologer, at psykologi ikke er en konkret og skråsikker videnskab, og at psykologer kun er mennesker med en subjektiv tilgang til omverden. At bruge kommunalt betalte forælderkompetenceundersøgelser, som oftest eneste grundlag for en tvangsfjernelse, er søgt. Det svarer til, at jeg skal have min faste købmand til at sige noget objektivt om mig som kunde.

- Hvordan vil Socialordførerne udligne det ulige magtforhold i den anklagende (for det er kommunen, når den vil have en forælder til at lave en forælderkompetenceundersøgelse) kommune, og den lille borger uden midler til at overbyde kommunens løn til psykologen?
- Kan Socialordførerne se problemet i at det er kommunen der betaler for det bevis, som oftest er eneste grundlag for tvangsanbringelserne?
- Kan Socialordførerne se et økonomisk incitament for de politiske ledet Børn- og Ungeudvalg i kommunerne, til at tvangsanbringe børn efter en dyr forælderkompetenceundersøgelse, som ved anbringelse af barnet kan få refunderet udgifterne til alle forudgående forebyggende foranstaltninger til familien op til en anbringelse, inklusiv udgiften til forælderkompetenceundersøgelsen? Jf. servicelovens § 176.
- Kan Socialordførerne se en idé i at fastsætte et loft på hvor meget kommunerne må betale for en forælderkompetenceundersøgelse, som tager 6 uger? Beløb på flere hundrede tusinde kroner bør ikke afspejle 6 ugers undersøgelse, som en forælderkompetenceundersøgelse tager. Et loft på beløbet bør afspejle hvad en psykolog ellers kan tjene.
- Psykolognævnet drukner i klager over forælderkompetenceundersøgelser. Kunne Socialordførerne overveje gennemsigtighed for borgerne i hvilke psykologer, der bliver klaget over, ved et offentligt register? Dette ville give borgerne retssikkerhed, nu da forælderkompetencerapporterne bruges som eneste tvangsanbringelsesgrundlag.
- Kunne Socialordførerne sikre en mere sikker bevisførelse i tvangsanbringelsessager end en psykologs subjektive vurdering ud fra økonomiske incitamenter?

Vi ser i Foreningen Klip frem til svar og forslag til bedring af anbringelsesområdet fra Socialordførerne. At inddrage os biologiske forældre i vores børns liv vil sikre børnene kontinuitet, ro, stabilitet, tryghed, trivsel og det både på kort, men også på lang sigt. Mange af Socialordførerne har fået galt i halsen, at der skal støttes op om at skabe ro i anbringelsen. Men det er slet ikke formålet med en anbringelse. En anbringelse er en midlertidig foranstaltning mens forhold hos forælderen udbedres så barnet kan komme hjem hurtigst muligt. Dette har

menneskerettighedsdomstolen udtalt i adskillige sager om anbringelser af børn. Det ville klæde Socialudvalget at sætte nogle rammer op for denne forpligtelse overfor landets familier, og italesætte anbringelser som en kort midlertidig foranstaltning. Adskillelse af børn og forældre giver de anbragte børn PTSD, angst, lavt selvværd, lav selvtillid, tilknytningsforstyrrelse og depression. Anbringelser bringer også kun negative konsekvenser med sig i statistikkerne for børnene, har undersøgelser af VIVE påvist. Anbringelser tilfører barnet massivt negative konsekvenser i anbringelsen og i det senere voksenliv, hvilket Social- og Indenrigsminister, Astrid Krag, mener må kunne tilregnes de biologiske forældre og skal løses ved at påføre de ødelæggende anbringelser tidligere i barnets liv. VIVEs undersøgelser af de børn, som er opvokset i vilkår de burde være anbragt fra, viser at de på trods heraf, klarer sig bedre end de anbragte børn:

[https://pure.vive.dk/ws/files/236772/1135 Tidligere anbragte som unge.pdf](https://pure.vive.dk/ws/files/236772/1135_Tidligere_anbragte_som_unge.pdf)

Med de massivt dokumenterede negative konsekvenser af anbringelser på børn undrer det Foreningen Klip, at Socialudvalget ikke italesætter tiltag til at støtte op om den biologiske familie, hvilket er barnets tarv.

Venlig hilsen

Kristina Kiettelmann Jensen – bestyrelsesmedlem af Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn
Vejrmøllegården 20
9550 Mariager
Tlf: 60677647